

τῶν διαφόρων ἐκείνων ἀντικειμένων, ὁ δὲ κύριος Σάικς ἐγέμισε τὸ πιστόλιον μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

«Τώρα εἶναι γεμάτο, εἶπεν ὅταν ἐτελείωσε.

— Ναι, σὲρ, τὸ βλέπω, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ τρέμων ὄλος.

— Τὸ λοιπὸν! εἶπεν ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος σφιγγὼν τὸν γρόνθον τοῦ Ὀλιβερ καὶ πλησιάζων τὸ στόμιον τοῦ πιστολίου τοσοῦτον εἰς τὸν κρόταφον τοῦ παιδίου, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ καταβείη τοῦτο ἀκουσίην κραυγὴν, ὅταν ἐβγοῦμεν ἔξω, ἂν βγάλῃς μιλιά ἀπὸ τὸ στόμα σου, πρὶν σοῦ εἰπῶ ἐγὼ, σοῦ καθίζω μίαν μπάλα ἔς τὸ κουφάρι, χωρὶς πολλὰ κυριελέησον. «Ὡστε λάβε τὰ μέτρα σου, καὶ ἂν σου καταιβῆ ἡ ὄρεξις νὰ μιλῆσῃς χωρὶς τὴν ἄδειάν μου, δὲν πῶχω διὰ τίποτε νὰ σε ξεμπερδέψω.»

Καὶ ὅπως προσέθη ἴσως μείζονα βαρύτητα εἰς τοὺς λόγους του, ὁ κύριος ἐξέπεμψε φρικώδη βλασφημίαν, μεθ' ἧ ἐξηκολούθησε:

«Καθὼς εἰξέσω καλὰ, ἂν σε στείλω μὲ τοὺς πολλοὺς, κάνεις δὲν θὰ σκοτισθῆ νὰ βρωτήσῃ γιὰ τένα. «Ὡστε δὲν εἶχα καὶ ἀνάγκη νὰ σπάζω τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ σου κάνω ὄλας αὐτάς τὰς ἐπιτηγῆσεις, ἂν δὲν ἤθελα τὸ καλὸ σου. Ἐκατάλαβες;

— Αὐτὸ μὲ λίγα λόγια θὰ εἰπῆ, ὑπολαβούσα εἶπεν ἡ Νάνσυ, τονίζουσα ἐκάστην λέξιν ὅπως διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Ὀλιβερ, θὰ εἰπῆ πῶς ἂν πάῃ διὰ σου χαλάσῃ τὴν δουλειά τοῦ ἔχεις ἔς τὸ νοῦ σου νὰ κάμῃς, ἴά του τι ἀξίης τὰ μυαλά ἔς τὸν ἀέρα γιὰ νὰ του κόψῃς τὴν ὄρεξι, καὶ ὅτι κινδυνεύεις νὰ πᾶς ἔς τὴν κρεμάλα ἂν κάμῃς αὐτὸ, ὅπως πάλι κάθε στιγμὴν κινδυνεύεις τὴν ζωὴ σου διὰ νὰ κάμῃς τὴν τένη σου.

— Πολὺ σωστά! εἶπεν ὁ κύριος Σάικς ἐπιτοκιμάζων τοὺς λόγους τῆς Νάνσυ. Ἡ γυναῖκες ἐξέφρουσαν πάντοτε νὰ σου ἐξηγοῦν τὰ πράγματα ἔς λίγα λόγια, ἐκτὸς μόνον ὅταν φουσκῶνουν τὰ μυαλά τους, διότι τότε εἶναι ποῦ δὲν τελεῖν ποτέ. Τώρα λοιπὸν ποῦ μᾶπῃκε καὶ ὑπὸς εἰς τὸ νόημα νὰτσιμπήσωμεν κάτι τι, καὶ ἄ το πάρωμεν κομμάτι δίπλα πρὸ τοῦ νὰ φύωμεν.»

Ἀμέσως ἡ Νάνσυ ἔστρωσε τὸ τραπεζομάνδην καὶ ἐξελοῦσα ἐπανῆλθε μετὰ μικρὸν κομίσουσα ἂν κανάτιον ζύθου καὶ ἂν πινάκιον φαγητοῦ ἐκ κεφαλῶν προβείων, ὅπερ παρέσχεον ἀφορμὴν ἀστεϊσμῶν εἰς τὸν κύριον Σάικς. Ὁ ἐντιμὸς ἄνθρωπος ἀνῆρ, ἔνεκα ἴσως τῶν προσδοκωμένων ἐκ τῆς μελλούσης ἐπιχειρήσεως κερδῶν, ἦτο εὐθυμῶτατος καὶ φαιδρότατος. Οὕτω παραδείγματος ἄρην ἐθεώρησεν ἀστεῖον νὰ ῥοφήσῃ ἀπνευστὶ ὄνον τὸν ζύθον καὶ δὲν ἐβλασφήμησε περισσώτερον τὸ ἑκάτον φοράς καθ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ἔπνου.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ φαγητὸν (ἐννοεῖται δ' ἄκοθεν ὅτι ὁ Ὀλιβερ δὲν εἶχε πολλὴν ὄρεξι), ὁ κύριος Σάικς ἔπαιε δύο ποτήρια οἶνοπνεύματος καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην του, διατάξας τὴν Νάνσυ νὰ τον ἐξυπνήσῃ εἰς τὰς πέντε ἀκριβῶς, καὶ μυρίας ἐξερῶν βλασφημίας ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ μὴ συμμορφωθῆ κατὰ γράμμα τῇ διαταγῇ του. Εἶπε καὶ εἰς τὸν Ὀλιβερ νὰ ἐξαπλωθῆ ἐνδεδυμένος ἐπὶ τινος στρώματος κατὰ γῆς. Ἡ νεάνις ὑπεδαύλισε τὸ πῦρ καὶ ἐκάθησε πρὸ τῆς θερμάστρας περιμένουσα τὴν ὀρισθῆσαν ὥραν διὰ νὰ τους ἐξυπνήσῃ.

Ὁ Ὀλιβερ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ κοιμηθῆ ἐσκέπτετο ὅτι ἴσως ἡ Νάνσυ ἐξῆτει τὴν εὐκαιρίαν νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ ταπεινῇ τῇ φωνῇ νέας ὀδηγίας ἄλλ' ἐκείνη ἔμεινεν ἀκίνητος πρὸ τῆς ἐστίας. Ἐξηνητημένον δὲ ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῶν ἀνισυχῶν, τὸ παιδίον ἐκοιμήθη ἐπὶ τέλους βαθύτατα.

Ὅταν ἐξύπνησε, ἡ τειδόκη ἦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ Σάικς ἠσχολεῖτο νὰ τακτοποιήσῃ πολλὰ πράγματα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μεγάλου μανδύου του, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τινος ἔδρας, ἐν ᾗ ἡ Νάνσυ ἔτρεχε τῆδε κάκεισε προπαρασκευάζουσα τὸ πρόγευμα. Δὲν εἶχε φωτίσει ἀκόμη τὸ κηρίον ἔκαιεν ἔτι, τὰ πάντα δ' ἦσαν ἔξω ζοφερά βροχῇ ῥαγδαία ἐμάστιζεν τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων, ὁ δ' οὐρανὸς ἐφαίνετο μαῦρος καὶ συννεφώδης.

«Ἐλα, ἔλα! ὑπεντονθόρυσεν ὁ Σάικς, ἐν ᾗ ὁ Ὀλιβερ ἠγείρετο κάμε ῥαγῆγορα, γιὰτ' ἀλλοιῶς δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ κολατσίσης.»

Ὁ Ὀλιβερ δὲν ἐβράδυνε πολὺ εἰς τὸν καλλωπισμὸν του ἔφαγεν ὀλίγον καὶ εἶπεν ὅτι ἦτο ἔτοιμος.

Ἡ Νάνσυ τῷ ἔρριψεν ἂν μανδῆλιον διὰ νὰ περιτυλίξῃ τὸν λαϊμόν του, προσπαθοῦσα συγχρότως νὰ ποφύγῃ τὰ βλέμματά του. Ὁ δὲ Σάικς ἔδωκεν αὐτῷ περιώμιον ἐκ προστύχου ὑφάσματος διὰ νὰ σκεπασθῆ. Οὕτως ἐνδεδυμένον τὸ παιδίον ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἀλιτήριον ἐκεῖνον, ὅστις ἔστη πρὸς στιγμὴν, ὅπως δι' ἀπειλητικοῦ νεύματος τῷ δείξῃ ὅτι εἶχε τὸ πιστόλιον εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μανδύου· εἶτα λαβὼν ἐσφιγξέ τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ, ἀπεχαιρέτισε τὴν Νάνσυ καὶ ἐξῆλθε.

Ὅτε διέβαινον τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ὁ Ὀλιβερ ἔστρεψε πρὸς στιγμὴν τὴν κεφαλὴν, ἐλπίζων νὰ ἀντικρύσῃ τὰ βλέμματα τῆς Νάνσυ ἄλλ' ἐκείνη εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν πρώτην θέσιν τῆς πλησίον τῆς ἐστίας καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο ἐντελῶς ἀκίνητος.

*Ἐπειτα συνέχισα.

**Π

Φίλος τις ἡμῶν ἀσχολούμενος περὶ στατιστικὰς μελέτας ὑπελόγησεν εἰς τρισχιλίους ὀκτακοσίου τὸν κατὰ μέσον ὄρον ἀριθμὸν τῶν λέγων, ὅσοι κατ' ἔτος ἐκφωνοῦνται καὶ τυποῦνται

ἐν μόνῃ τῇ ἐλευθέρῃ Ἑλλάδι, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ γνωρίζομεν λόγιον ἄνδρα, οὗ δ' αὖξων ἀριθμὸς τῶν πανηγυρικῶν υπερβαίνει ἤδη τὴν ἡμίσειαν χιλιάδα· οἱ Γάλλοι πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ ὁμοιότητος μεταξὺ δύο πραγμάτων μεταχειρίζονται τὴν μεταφορὰν «*ὅμοια ἀλλήλοις ὡς ὕδατος σταγόνας*» αὐτὸ νομίζομεν ὅτι παρ' ἡμῶν δύναται νὰ ῥηθῆ ὅτι ὁμοιάζουσιν ὡς δύο πανηγυρικοὶ λόγοι.¹

Ἡ αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΙΝΙΑΙΑΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἡ αἴθουσα αὕτη εἶναι ἡ εὐρυχωροτάτη πασῶν ἐν τῇ νεοδημητῷ Ἀκαδημίᾳ. Προωρισμένη εἰς ἐπισήμους συνεδριάσεις, εἶναι κατ' ἀναλογίαν πολυτελέστατα κεκοσμημένη, ἐπαρκῆ δὲ κατέχει χῶρον διὰ τε τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς καὶ τοὺς προσκεκλημένους. Ἐν τῷ μέσῳ, παρὰ μακρὰν τράπεζαν καὶ ἐπὶ ἐδρῶν κινήτων, ὠρίσθη ἡ θέσις τοῦ προέδρου, τῶν γραμματέων καὶ τῶν λοιπῶν ἀκαδημαϊκῶν, λαμπραὶ δ' ἔστραι ἐκ πεντελησίου μαρμάρου ἔδραι, μαλακὰ ἔχρουσαι ὑποστρώματα καὶ ἀμφιθεατρικῶς διατεθειμέναι ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς αἰθούσης μέχρι τῶν τοίχων, εἰσὶν ὠρισμένοι διὰ τὸ ἀκρατήριον. Ἡ αἴθουσα τὴν μὲν ἡμέραν θὰ φωτίζεται ἄνωθεν ἐκ τῆς στέγης, τὴν δὲ νύκτα διὰ τεσσάρων λυχνούχων, ἐχόντων ἀπάντων ἑκατὸν λαμπτήρας φωταερίου. Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης θὰ στηθῆ ἄγαλμα τοῦ βαρῶνου Σίμωνος Σίνα εἰς ἀνώτερον τοῦ φυσικοῦ μέγεθος. Ἀπαντα τὰ ἀρχιτεκτονικὰ τῶν τοίχων μέρη εἰσὶν ἐκ λευκοῦ πεντελικοῦ μαρμάρου, θέλουσι δὲ ἐπιχρυσωθῆ κατὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος, ὡς ἦσαν καὶ τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀρχαῖα μνημεῖα.

Τὸ ἀνώτερον τῶν τοίχων μέρος θὰ κοσμηθῶσιν ὀκτὼ κολοσσιαῖαι εἰκόνες, παριστώσαι τὸν μῦθον τοῦ Προμηθεύς, ὃν ἡ ἐργασία ἀνετέθη εἰς τὸν ἐν Βιέννῃ καθηγητὴν κ. Griepenkerl.

Τῶν εἰκόνων τούτων σύντομον περιγραφὴν παρέχομεν ἀμέσως κατωτέρω·

Α' εἰκὼν (Τοῖχος ἀριστερόθεν τῆς εἰσόδου). *Πρόρρησις τῆς Θέμιδος πρὸς τὴν αἰθούσῃ Προμηθεῖ.*

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, ὅπου αἰ τοῦ Ὀκεανοῦ πηγαί, καὶ ὅπου ἀδιαλείπτως ἀντηγεῖ ὁ κρότος τῆς σφύρας τῶν Κυκλώπων, προσέρχεται εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ ὁ μεγάλθυμος Τιτάν, ζητῶν μετὰ δέους νὰ μάθῃ τὴν εἰμαρμένην ἑαυτοῦ καὶ τοῦ κόσμου.

Β' εἰκὼν. *Ἀθηναῖα καὶ Προμηθεὺς παρὰ τὰς πύλας τοῦ Φωτός.* Αἱ Ἔφραι ἀνέφωξαν τὰς χαλκᾶς πύλας τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἥλιου. Οἱ πύρινοι τοῦ Φοίβου ἵπποι ἀκολουθοῦσι τὴν ὑπὸ δροσθόλων δαιμονίων συνοδευομένην Ἠῶ, ἐκ δὲ τοῦ ὑπὸ τούτων πυρομένου ἄρματος, ὁ Προμη-

θεὺς, τῇ βοήθειᾳ τῆς Ἀθηναῖς, ἀνάπτει τὴν δαδα αὐτοῦ.

Γ' εἰκὼν. *Προμηθεὺς ζωογονῶν τὸ ὑπ' αὐτοῦ ποιητὴν ὁμοίωμα ἀνθρώπου.*

Τὸ πλάσμα τοῦ Προμηθεύς ζωογονεῖται ὑπὸ πυρὸς οὐρανοῦ, ἡ Ἀθηναῖα δωροφορεῖται αὐτῷ νέκταρ. Εἰς μάτην δ' ὁ Ἐπιμηθεὺς καλεῖ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Προμηθεῖα νάκολουθήσῃ τοὺς κατὰ τοῦ Ὀλύμπου ἐφορμῶντας Τιτᾶνας.

Δ' εἰκὼν (Ἀέτωμα). *Τιτανομαχία.*

Οἱ θεοὶ πάντες εἰσὶ περὶ τὸν Δία συνηθροισμένοι, ἡνίοχος δὲ τοῦ ἄρματος τοῦ μεγάλου θεοῦ ἐστὶν ὁ Προμηθεὺς, ὅστις ἐκόμισεν αὐτῷ τοὺς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων χαλκευθέντας κεραυνούς. Ὁ Ζεὺς σφενδονίζει ἀλληλοδιαδόχως τοὺς Τιτᾶνας εἰς βάραθρον, ὁπότεν ἀρπάζοντες αὐτοὺς οἱ Ἐκατόγχιρες ῥίπτουσιν εἰς τὸν Τάρταρον. Τὸ δὲ νέον γένος τῶν ἀνθρώπων παραδοκεῖ μετὰ τρόμου ἐν τινι σπηλαίῳ τὴν ἔκβασιν τῆς φοβερᾶς μάχης.

Ε' εἰκὼν. *Προμηθεὺς φέρων τοῖς ἀνθρώποις τὸ πῦρ.* Ὁ Ζεὺς, ὅπως καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν ἐπανάληψιν τοιαύτης μάχης, μελετᾷ τὴν ἐξόντωςιν παντὸς γηγενοῦς. Οἱ ἄνθρωποι ζῶσιν ὥσπερ θηρία ἐν σπηλαίοις, ἀλλ' ὁ Προμηθεὺς ἐλεήσας τὰ δύσμοιρα αὐτοῦ τέκνα, φέρει αὐτοῖς τὸ φῶς.

Σ' εἰκὼν. *Προμηθεὺς δεσμώτης.* Ὡς παραβάτης τῶν θελήσεων τοῦ Διὸς, προσδεῖται ὁ Προμηθεὺς εἰς βράχον. Πρὸς μείζονα δὲ τιμωρίαν ἀετὸς κατατρώγει τὸ καλ' ἐκάστην ἀναγεσόμενον ἦπαρ αὐτοῦ. Καὶ ὅμως ὁ παρωργισμένος Τιτάν ἀρνείται νάποκαλύψῃ τῷ ἀγγέλῳ τῶν θεῶν Ἑρμῇ τὸν πρὸς ἐξίλασμον αἰτούμενον χρησμὸν τῆς Θέμιδος. Ὁ Ὀκεανὸς καὶ αἱ κόραι αὐτοῦ Νηρηίδες θρηνοῦσι τὴν οἰκτρὰν τοῦ Προμηθεύς τύχην.

Ζ' εἰκὼν. *Αὐτρώσις Προμηθεύς ὑπὸ Ἑρακλείους.*

Τὰ ἄγρια πάθη τοῦ τε Διὸς καὶ τοῦ Προμηθεύς κατεπραῦνθησαν· καὶ ἐκεῖνος μὲν φοβεῖται περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐξουσίας, τὸν δὲ Προμηθεῖα κατέβαλε τὸ βάρος τῶν ἀνηκέστων δεινῶν. Τότε ἐπελθὼν ὁ Ἑρακλῆς κατατοξεύει τὸν ἀετὸν, καὶ λύει τὰ τοῦ Προμηθεύς δεσμὰ μετὰ τῶν ἐκ τοῦ Ταρτάρου λυτρωθέντων Τιτάνων, πρὸς πλήρωσιν τοῦ ἔρκου τοῦ Διὸς. Ὁ Χείρων, ἀδυνατῶν νάντισχῃ εἰς τοὺς πόνους ἀνιάτου πληγῆς παραιτεῖται τὴν ἑαυτοῦ ἀθανασίαν καὶ ἐγκολποῦται τὸν θάνατον.

Η' εἰκὼν (Ἀέτωμα). *Ἑρακλῆς ἀνάγων εἰς τὸν Ὀλύμπου τὸν Προμηθεῖα.*

Πάντες οἱ θεοὶ εἰσὶ συνηθροισμένοι, οἱ τε Ὀλύμπιοι καὶ οἱ ἐνάλιοι καὶ οἱ καταχθόνιοι, ὅτε ὁ Ἑρακλῆς φέρει τὸν Προμηθεῖα ἐνώπιον τοῦ Διὸς, οὗ τοῦ λοιποῦ ἔσται σύμβουλος. Ἄνευ-

1. Ἀπιστολὴ ἐκ φιλολ. διατριβῆς, δημοσιεύσεως ἐν τῇ "Ω ρ ρ.